

[Hendriksen.]

oprindelige Lovforslag. Den ærede Ordfører kan være ganske overbevist om, at han mister den Daler, han vilde betale for at se det ærede Medlem Hr. Pitzner stemme for Ændringsforslaget. Jeg kan til Husvælelse for den ærede Ordfører meddele, at det ærede Medlem Hr. Pitzner og jeg ser fuldstændig ens paa denne Sag, og at vi stemmer ens. Med Hensyn til § 2 skal jeg henholde mig til mine tidligere Bemærkninger og blot tilføje, at det glæder mig, at den ærede Ordfører omtalte Domstolene og deres Virksomhed paa en ganske anden og meget mere retfærdig Maade, end de omtales i det socialdemokratiske Mindretals Betænkning.

Jeg skal til Slut med Henblik paa § 3 „Tugthuslovsparagraffen“, som Socialdemokraterne saa smagfuldt kalder den, blot sige, at jeg er enig med den ærede Ordfører i, at her er vi ved Forslagets Hovedhjørnesten. Jeg er ogsaa enig med den ærede Ordfører i, at man kan ikke ramme Arbejderne uden ogsaa at ramme Arbejdsgiverne, men det skal man heller ikke kunne.

Det, der her foreslaas, er i lige høj Grad vendt mod Arbejdere og mod Arbejdsgivere, naar de forbryder sig. Vi vil urimelige og ubillige Forhold til Livs, hvad enten de gaar ud over Arbejderne eller over Arbejdsgiverne. Derfor er det, der her foreslaas, heller ikke et Forslag til en Klasselov, som det fra enkelte Sider er sagt.

Naar den ærede Ordfører et Sted i sin lange Tale sagde noget om, at det utilbørlige er, hvad Arbejderne gør, og det tilbørlige, hvad Arbejdsgiverne gør, er dette ogsaa helt ved Siden af og i Strid med andre Udtalelser, den ærede Ordfører samtidig fremsatte. Men for øvrigt — er Arbejderne da virkelig saa smaa i Samfundet? Jeg er ikke helt sikker derpaa. Hvorfor kalder Socialdemokraterne dette Forslag for „Tugthusloven“? Som jeg allerede i en Afbrydelse til den ærede Ordfører har præciseret, kan man ikke faa Tugthusstraf for Overtrædelse af de her foreslaaede Bestemmelser, saa hvis den ærede Ordfører efter Vedtagelsen af Ændringsforslaget forbryder sig mod § 3, hvad jeg selvfølgelig gaar ud fra, at han som den lovyldige Mand, han er, ikke gør, kan han ikke faa sit Ønske om at komme i Horsens Tugthus opfyldt. Han maa nøjes med mindre udsøgt Selskab end det, den ærede Ordfører vil finde i Horsens, hvor den ærede Ordfører netop har saa mange gode Venner — naturligvis udenfor Fængselets Mure.

Ogsaa det ærede Medlem Hr. Stauning talte i Gaar under et andet Punkt paa

Dagsordenen om den saakaldte Tugthuslov, som han betegnede som et Vrag. Ja, det er dog et Vrag, som endnu er saa sejldygtigt, at det i Dag uden større Besvær kan tage den anden Revle, saa helt Vrag kan det dog ikke kaldes. I Henhold til disse Bemærkninger skal jeg atter anbefale ærede Medlemmer at stemme for Flertallets Ændringsforslag og stemme imod det af det ærede Medlem Hr. P. Munch stillede Ændringsforslag.

Axel Dam: Et Forslag som det foreliggende, der nu har faaet en ændret og forbedret Skikkelse, maa nødvendigvis paa kalde særlig Interesse hos Retsforbundet, da det rammer lige i Centrum af vort Program, ifølge hvilket Statens eneste Opgave er at værne den personlige Frihed og den retmæssige Ejendomsret til arbejdsskabte Værdier uden anden Begrænsning end Hensynet til andres tilsvarende Frihed og Selvbestemmelsesret. Vi har altsaa fuldt ud Sympati for Lovforslagets Tendens og kan fuldt ud slutte os til § 1 i den ændrede Skikkelse, der netop udtrykker, hvad der bør være Lovens Hensigt, nemlig at trække Grænsen mellem tilbørlig og utilbørlig Indskrænkning i Friheden. Lovforslaget trækker imidlertid ikke selv denne Grænse, hverken i § 1 eller i de øvrige Paragraffer; den overlader det til Domstolene at udfylde dette Hul i Loven. Henvielsen til, at samme Vaghed findes i Aftaleloven, synes mig ikke tilstrækkelig Hjemmel til at gaa videre ad denne Vej. Naar der skal træffes en skønsmæssig Afgørelse, er Domstolene ganske vist den Institution, i hvis Hænder man med størst Tryghed bør lægge en saadan Afgørelse, men naar man ønsker at bevare den Tillid, Folket har til vore Domstole, i ganske særlig Grad til Højesteret, usvækket, saa bør man netop være forsigtig med at udvide Rammerne for deres Skøn paa en Maade, der kan komme til at svække den nødvendige Tillid. Der var jo visse Blade, der ikke veg tilbage for at stemple Kolindsund-Dommen som en Klasse-dom. Sligt vil neppe kunne undgaas, saa længe der ikke findes en offentlig Opinion, som fastslaar, hvad der er tilbørlig og hvad der er utilbørlig Boykotning. Der er ikke en Gang en sikker Opinion, der fastsætter, hvad man forstaar ved retmæssig Strejke. At opretholde en Strejke bliver kun muligt, naar de andre Led og Organer i Samfundet gør deres Pligt, her nyder man altsaa Samfundets Goder, men unddrager sig Samarbejdet med det.

§ 2 maa jeg tage direkte Afstand fra, naar den under Dagsmulkt vil tvinge Men-